

lykkedes at tilvejebringe Sandsynlighed for, at man for Fremtiden fra begge Sider vilde indrømme, at nu stod der to Modstandere overfor hinanden, som vare hinanden nogenlunde jævnbyrdige, var der et Grundlag, hvorpaa man kunde gaa videre og i Fremtiden arbejde paa at undgaa saa store Kalamiteter. Og de 8 Aar, der nu snart ere gaaede siden da — ja, det er endda lidt over 8 Aar siden —, have jo baaret ret uforkastelige Vidnesbyrd om, at dette i alt væsentligt er lykkedes.

Det, der den Gang opnaaedes, traadte ud i Livet ved Fredsslutningen, hvorved det blev muliggjort at komme til den Ordning, der nu er nedlagt i Organisationernes egentlige Grundlov, nemlig Overenskomsten af 5. September 1899. De Aar, der ere gaaede siden, turde vel indeholde det bedste Bevis for, at det i ikke ringe Grad er lykkedes Organisationerne at komme til heldigere Forhold end tidligere, saa at man nu i det store og væsentlige kan gaa ud fra, at man taler sig og forhandler sig til Rette. Det kan ofte være et overmaade brydsomt Arbejde; de Herrer have vel af og til set, hvorledes man har anvendt baade Dage og Nætter for at komme til Overenskomst, men det er hidtil i de 8 Aar lykkedes at afværge store Kalamiteter. Rivninger har der været, Arbejdsstandsninger har der været, men der har ikke været noget, der tilnærmelsesvis kan sammenlignes med, hvad der skete den Gang, og hvad man den Gang var tilbøjelig til at tro — ogsaa her var der nogle, der troede det — skulde være Dagens Løsen for Fremtiden, at saa snart Organisationerne havde samlet nogle Penge i Kassen, skulde de give sig til at slaas. Det har vist sig, at denne Tro var grundfalsk.

Ved en senere Lejlighed, husker jeg, var der her i Tinget Tale om Indførelse efter australsk Forbillede af en tvungen Voldgift i alle Arbejderforhold o. s. v., en Svinebinden af begge Parter paa Hænder og Fødder. Man raabte den Gang op med — naar jeg siger „man“, mener jeg dermed den daværende Ordfører for Udvalget for Andragender, det daværende Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Jens Busk) —, at denne Lovforanstaltning i Australien havde vist sig saa ypperlig, at den i saa og saa lang Tid, $1\frac{1}{2}$ Aars Tid, havde afværget ikke mindre end 56 Konflikter. Dette Tal duperede mig saa lidt, at jeg tog mig for at lade undersøge, hvad vi havde afværget her ved vor lille spagfærdige Ordning, som vel at mærke ikke hviler paa nogen Lov, og det viste sig ved

denne Undersøgelse, som kun blev foretaget i Huj og Hast fra den ene Dag til den anden i 5 forskellige Fag: her i København, at Møbelsnedkerne havde afværget 6 Konflikter ved Voldgift, Jernindustrien i København havde afværget 13 Konflikter ved Voldgift, Murerlavet ikke mindre end 32, Malerlavet 36 og Bygnings-snedkerne 48. Der var saaledes i alt i disse 5 Fag i Løbet af et Aar ved Mægling og Voldgift afværget 135 Arbejdsstandsninger. Dette Tal vilde nu i meget høj Grad kunne forøges, hvis man vilde gøre sig den Ulejlighed at undersøge det, men dertil finder jeg ingen Anledning, thi jeg tror ikke, det behøves. Nu ere vi nemlig komne dertil — og dette Forhold udvikles stadig —, at i alt væsentligt er der i samtlige Fag i vort Land, henhørende til Haandværk og Industri, oprettet skriftlige Overenskomster mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne med tilhørende lovbundne Regler for Mægling og Voldgift. At der desuagtet af og til indtræder Stridigheder, er en selvfølgelig Ting, fordi der er visse Ting, som det er umuligt at overlade til voldgiftsretlig Afgørelse. Det vil saaledes let forstaaes, at det vilde være horribelt, om man vilde overlade til en Voldgift, hvis Afgørelse ofte i sidste Instans kommer til at hvile paa en enkelt Mand, der tilmed er udenforstaaende, nemlig Opmanden, Bestemmelsen om, hvorledes Grundtaksten for en akkordmæssig Overenskomst i et Fag skulde lægges, hvorledes Minimaltimebetalingen skulde være, og en hel Række andre Spørgsmaal, som umuligt kan afgøres blandt fornuftige Mænd paa anden Maade end ved Forhandling Parterne imellem. Det kan ikke afgøres voldgiftsretlig og kan ikke afgøres ved et Magtsprog, det maa man forhandle sig til Rette om.

Derfor indtræder der af og til Arbejdsstandsninger, men tillige sker dette noget hyppigere, end ønskeligt er, af den Grund, at Arbejderorganisationerne ifølge deres Grundlag ere indrettede paa en anden Maade end Arbejdsgivernes. Det er nemlig ikke i samme Grad muligt for den øverste Ledelse blandt Arbejderne at forhindre Arbejdsstandsning, som det er for den øverste Ledelse blandt Arbejdsgiverne. Arbejdsgiverne ere nemlig organiserede saa mange Aar senere end Arbejderne, og vi have selvfølgelig set paa de Skavanker — efter vor Mening —, som hæftede ved Arbejdernes Organisation, og vi have derfor holdt det for det første og vigtigste at fremskaffe de stærkest mulige Kauteler